

Zjevení Janovo – 13.

Kdo je hoden?

- 1 A v pravici toho, který sedí na trůnu, spatřil jsem knihu úplně popsanou, zapečetěnou sedmi pečetěmi.
- 2 Tu jsem uviděl mocného anděla, který vyhlásil velikým hlasem: „Kdo je hoden otevřít tu knihu a rozlomit její pečetě?“
- 3 Ale nikdo na nebi ani na zemi ani pod zemí nemohl tu knihu otevřít a podívat se do ní.
- 4 Velmi jsem plakal, že se nenašel nikdo, kdo by byl hoden tu knihu otevřít a podívat se do ní.
- 5 Ale jeden ze starců mi řekl: „Neplač. Hle, zvítězil lev z pokolení Judova, potomek Davidův; on otevře tu knihu sedmkrát zapečetěnou.“
- 6 Vtom jsem spatřil, že uprostřed mezi trůnem a těmi čtyřmi bytostmi a starci stojí Beránek, ten obětovaný; měl sedm rohů a sedm očí, což je sedmero duchů Božích vyslaných do celého světa.
- 7 Přistoupil k tomu, který sedí na trůnu, a přijal knihu z jeho pravice.
- 8 A když tu knihu uchopil, čtyři bytosti a čtyřicet starců padlo na kolena před Beránkem; každý měl loutnu a zlatou nádobu naplněnou vůní kadidla, což jsou modlitby Božího lidu.
- 9 A zpívali novou píseň: „Jsi hoden přijmout tu knihu a rozlomit její pečetě, protože jsi byl obětován, svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras
- 10 a učinil je královským kněžstvem našeho Boha; a ujmou se vlády nad zemí.“
- 11 A viděl jsem, jak kolem trůnu a těch bytostí i starců stojí množství andělů – bylo jich na tisíce a na statisíce;
- 12 slyšel jsem je mocným hlasem volat: „Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení.“
- 13 A všechno stvoření na nebi, na zemi, pod zemí i v moři, všechno, co v nich jest, slyšel jsem volat: „Tomu, jenž sedí na trůnu, i Beránkovi dobrořečení, čest, sláva i moc na věky věků!“
- 14 A ty čtyři bytosti řekly: „Amen“; starci padli na kolena a klaněli se. (Zjevení 5:1-14)

Opět se spolu s Janem ocitáme před trůnem Božím. Tentokrát v osudovém okamžiku, kdy v pravici „sedícího na trůnu“ spočívá zapečetěný svitek. **Svitek, který patrně dává celým lidským dějinám skutečný smysl a zcela odlišnou perspektivu od té naší.** Proč spočívá svitek v pravici (či po pravici)? Patrně proto, že pravice je tradičně spojena s mocí a soudem. Jan přináší svědectví o mocném andělovi, který pokládá nikoli řečnickou otázku, kdo je vlastně hoden ten svitek otevřít rozlomením pečetí, aby se v něm dalo číst. Zdá se, že se nikdo takový nenašel, ani ve sféře nebeské, ani pozemské ani podzemské. **Ani bytosti** svou podstatou **duchovní** – tedy bytosti andělské či démonické, **ani bytosti lidské nemají oprávnění** svitek rozvinout a přečíst.

Je to velice střízlivé konstatování a pokorné uznání pravdy: **nikdo není hoden.** Jak velký je to rozdíl oproti tomu, co dne vidíme mezi lidmi – je zcela běžné, že **dnes každý sám sebe považuje za absolutní měřítko vkusu a pravdy.** Každý sám sebe a hlasitě uznává za hodna – úcty, úspěchu, uctívání, uznání... Docela dobře bych si uměl představit, jak by se celá řada tzv. celebrit hnala, aby nějaký takový svitek plný tajemství mohla rozvinout a pochlubit se s ním celému světu. Tak velká je touha v lidech být výjimečný, být významný, být uznáván a uctíván... Před Bohem však nic takového není možné a žádná lidská měřítka zde neplatí! Jan propadá hlubokému emocionálnímu pohnutí – jako by mu došlo, že na tomto svitku hodně záleží, neboť je důležitý pro porozumění dějinám spásy, spravedlnosti a možná i smyslu utrpení. Jeden z přítomných starců je **pohnut** Janovým upřímným **nářkem.** Tento stařec **je schopen empatie** – vcítění se to pocitů a prožitků toho, kdo velice touží vidět a pochopit. Proto přerušuje uctívání Boha a stává se prostředníkem naděje. Posiluje Jana svými slovy: je tu **jeden, který tu knihu otevřít může:** „*Neplač. Hle, zvítězil lev, ten z kmene Judova, kořen Davidův, aby otevřel ten svitek a jeho sedm pečetí.*“ (ČSP) ve slovu starce zaznívají dva tradiční židovské mesiášské tituly: lev z Judy a kořen Davidův (potomek královské linie), které se odvolávají k dávným

zaslíbením. A zaznívá i to, že pouze vítěz je hoden otevřít tento svitek. Zvítězil proto, aby byl hoden otevřít svitek.

Chvály jsou v nebi velmi vážná věc, ale znovu nás tento krátký rozhovor přesvědčuje o skutečnosti, že je pro Boha **člověk** nesmírně **důležitý**. Natolik, že se stařec může od chvály obrátit k Janovi, aby ho pozvedl z jeho zoufalství. Chvály zde neznamenají víc, než samotný vztah, spíše jsou jeho vyjádřením či doprovodným jevem.

Jan se opět obrací k trůnu a vidí: *... že uprostřed trůnu a těch čtyř živých bytostí a uprostřed těch starších stál Beránek jako zabítý; měl sedm rohů a sedm očí, což jest sedm duchů Božích, vyslaných do celé země. I přišel a vzal ten svitek z pravice sedícího na trůnu...* (ČSP)

Beránek – ten, který byl obětován a ten který žije, neboť stojí a přistupuje, bere do rukou svitek, aby lámal jeho pečeti a četl je. Beránkem je nad veškerou pochybnost myšlen **Ježíš**. Je to jediná bytost v celém vesmíru, která je hodna ze svitku číst. Bytost, která svým bytím spojuje duchovní svět se světem lidským. **Boží syn, který sestoupil do lidského údělu, aby jej pozvedl do stavu Božího synovství.**

V okamžiku převzetí svitku následuje doslova výbuch uctívání – od andělů (tedy duchovním bytostí) i od starců (tedy lidí) – **Ježíš je tím, kdo spojuje nebe a zemi, kdo je úvodem, cestou, vyvrcholením i završením dějin spásy.** A tyto dějiny, jejichž kontury jsou naznačeny v celém Písmu, dostávají prostřednictvím postupně otevíraného svitku mnohem ostřejší obrysy:

záchrana se rodí z dobrovolné oběti spojené s utrpením!

Znějící chvála obsahuje odpověď na to, proč je právě Beránek hoden vzít tento svitek. Protože **byl obětován a svou krví vykoupil mnohé z národů.** Je to **chvála cesty pokoření a utrpení,** která je mocnější než cesta pýchy a násilí. **Ne silou ani mocí, nýbrž Duchem zvítězil Beránek** nad Zlem a smrtí. A pro nás je to cenná připomínka, že být hoden účasti na této nebeské slávě znamená jít **stejnou cestou, jakou šel náš Mistr.**

– Petr Plaňanský